

Ének: 475. dicséret

Imádság: Urunk és Istenünk, ki drága Igédet adtad nekünk, hogy legyen ösvényünket beragyogó világosság. Segíts most, hogy Igéden elmélkedjünk, kövessük annak tanítását, és egyre inkább a világosságban járjunk egészen Krisztus dicsőséges napjáig. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Lekció: 4Mózes 21, 4-9

Textus: János 16, 16, 22-28 és 33

Kedves Testvéreim!

A Momo című német ifjúsági regényben egy öreg utcaseprő ezt mondja a főhősnek, az árva kislánynak: „Tudod, néha nagyon hosszú utca áll előttünk. Azt hiszed, hogy olyan rettenetesen hosszú, hogy sosem fogsz vele végezni. Akkor elkezd az ember sietni. Egyre jobban. De amikor felnézünk, azt látjuk, hogy a távolság nem fogy. Akkor az ember még jobban erőlködik, mert azt hiszi, hogy sohasem készül el. Végül akadozni kezd a lélegzetünk, lihegünk és kikészülünk. De az utca még mindig ott tátong előttünk. Hát tudod, nem így kell ezt csinálni, Momo! Sohasem szabad egyszerre az egész utcára gondolni. Csak a következő lépésre, a következő lélegzetvételre, a következő mozdulatra, a következő napra. Mindig csak a következőre. És akkor elkezd az egész örömet szerezni. Ez is fontos, mert akkor egyszerre jól csinálja az ember a dolgát. Aztán észre vesszük, hogy lépésről lépésre, az egész utcával elkészülünk.” Azért hoztam ma ide ezt a regényrészletet, mert az a gondolat, hogy mindig a következő lépésre figyelni, segíthet nekünk is. Nem csak egy óriásnak tűnő feladat elvégzésében, hanem megélni a próbatételeket, kibírni a kibírhatatlant. Mindig egy kicsit továbblátni a pillanatnyi helyzetnél, annál, amiben vagyunk. Nem tudjuk befogni és megérteni az egészet, talán meg is rémítene minket, de mindig egy kicsivel tovább kell tekinteni, mint ahol tartunk.

Ez a nap, mely Jézus mennybemenetele előtti vasárnap: az imádság vasárnapja. Így még nagyobb öröm számomra, hogy ma a gyülekezet valóságos közösségében, együtt imádkozhatunk. Mai igéink segítenek elmélyülni az imádságban. Nagy ígéretet kaptunk Jézustól: amit csak kérünk az Atyától az ő nevében, azt megadja nekünk. Meg is erősíti: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen. Jézus a tanítványokhoz intézett búcsúbeszédeiben mondja ezeket a szavakat. Amikor halála előtt búcsúzik tőlük egymással ellentétes dolgokra készíti elő a szívüket. Egyrészt egyre nyíltabban, világosabban beszél elmeneteléről, hogy ne érje őket váratlanul, amikor szenvedni és meghalni látják őt. Még egyértelműbbé teszi azonban, hogy ezzel nem fog lezárulni a történet. Sem Jézusé, sem az övék. Másrészt beszél arról, hogy ő visszajön: először a halálból az életbe, ebbe a világba; majd el fogja hagyni ezt a földi életet és visszatér az Atyához. Vagyis beszél feltámadásáról és mennybemenetléről is. Jézus tehát – halála előtt, az utolsó együtt töltött estén – megpróbálja őket felkészíteni egyszerre a megpróbáltatásra és a győzelemre is, a szomorúságra és az örömeire, a szétszórattatásra és az összegyűjtésre is, a nyomorúságra és a békességre is. Mindez azért fontos, hogy **mindig túl lássanak azon, amiben éppen vannak. Hogy a pillanatnyi fájdalom és gyász, ne zárja el őket a megváltás és a feltámadás örömetől. Hogy sose veszítsék el Istenbe vetett reményüket és a bizalmukat.** Ezen a ponton Ravasz Lászlót szeretném idézni: „Mikor a tanítványok sírnak és jajgatnak, mert mindent elvesztettek, s a világ ujjong és azt hiszi, hogy győzött, akkor fordul a szomorúság öröme, olyan öröme, amely soha nem múlik el, amelyik mindig nő, amelyik él... A keresztnél a tanítványok kibeszélhetetlen fájdalmakat élnek át, de tudniuk kell: enélkül nincs öröm, enélkül nincs élet, enélkül nincs győzelem, keresztnél nincs nyitott sír, nagypéntek nélkül nincs húsvét.” Testvéreim, ezen a gyötrelmes úton nekünk is végig kell menni: a veszteségeken, fájdalmakon, betegségeken, kudarcokon – akár tudjuk előre, hogy be fognak következni, akár nem. Akkor is, ha kibírhatatlannak és végtelennek tűnik. Végig kellett menni az elmúlt hetek testi-lelki megpróbáltatásain nem csak egyen-egyenként, hanem a közösségünknek is. Ahhoz, hogy ennyire örülhessünk annak, hogy újra itt lehetünk az Isten házában, hogy láthatjuk egymást, hogy együtt imádkozhatunk, ahhoz át kellett élnünk az egymástól való elválasztottságot és a szétszórattatást is. Nekünk nem igazán volt lehetőségünk felkészülni és nem tudtuk, hogy meddig fog tartani az egymástól való elszakítottság, de tudnunk kell, hogy ezek nélkül nincs megújulás és nincs győzelem. Isten most is megmutatta, hogy Ő nagyobb Úr azoknál a csapásoknál, amik érnek minket. Erősebb minden nyomorúságnál, meg tudja tartani gyenge életünket és nádszál hitünket. Azonban tudnunk kell, hogy **azok a nehézségek, próbák, amiken keresztül megyünk/mentünk nem zárnak el minket az örömtől és a békességtől. Sőt mélyebbé és maradandóbbá teszik számunkra. Értékesebbé és teljesebbé teszik számunkra az öröm perceit és a békesség állapotát.** Elvezetnek minket az élet forrásához, ahonnan az öröm és a békesség fakadnak. Elvisznek a nyitott sírhoz, hogy mi is lássuk Jézus győzelmét. Elvisznek minket a mennybemenetel hegyéig, hogy lássuk Jézus felemeltetését. Ezt szeretné Jézus beletenni a tanítványok tarisznyájába, amivel elindulnak Nagypéntekre. Ezt szeretné beletenni a mi életünkbe is, amivel tovább indulunk innen.

Jézus elmenetele az életből a halálba és ebből a világból a mennybe, nem csak fájdalommal és hiánnyal jár. Hanem győzelemmel és dicsőséggel is. Mi pedig **egy teljesen új és még teljesebb viszonyba kerülünk Vele és általa az Atyával is.**

- Jézus nyíltan, egyenesen, leplezetlenül beszél hozzánk, úgy hogy megértjük. Ezért teljes bizalommal rá tudunk hagyatkozni a vezetésére. Szintén Ravasz Lászlót szeretném idézni, aki így fogalmaz: „Jézus többé nem talány, hanem megoldás, nem kérdés, hanem felelet, nem probléma, hanem kulcs.”

- Az Atyával való kapcsolatunk megváltozása talán leginkább az imaéletünkben érhető tetten. Felemeli, kiteljesíti imáinkat. Mi Atyánknak szólíthatjuk és ő meghallgatja sokszor gyermekded kéréseinket. Azt szeretné, hogy életünk megmeneküljön a haláltól, hogy boldogok legyünk és életünk tele legyen örömmel. Isten az ő lényéből fakadó szeretetből teljesíti a mi kéréseinket. Vagyis azért, mert kimondhatatlanul és kibeszélhetetlenül szeret minket. Nekünk viszont kérni kell tőle. Csendesedjünk el és öntsük ki előtte a szívünket. Nem ad(hat) bocsánatot, amíg össze nem tört szívvel nem kérjük, nem ad(hat) Szentlelket, míg lélekben szegényen nem esedezünk érte, hiába várjuk szabadítását, amíg ki nem nyújtjuk utána a kezünket. A kinyújtott kezünk, a mi imádságra felemelt kezünk. Amíg Jézusban maradunk, addig az Atya jelenlétében maradunk és közvetlenül kérhetünk tőle imádságban, amire úgy érezzük, hogy szükségünk van. Ő pedig megadja, amit Jézus nevében kérünk. Az imádságnak olyan lehetősége ez, amit talán sosem veszünk elég komolyan. A pusztában olyan egyszerű volt. Amikor Isten megunta a nép zúgolódását és mérges kígyót bocsátott a táborra: „imádkozott Mózes a népért.” És Isten elkészítette a szabadulást. „Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek. Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha föltekint arra.” 4Móz21,8-9 **Mindenkinek, aki hittel imádkozik, Isten megadja, amit kér.** Így legyen! Ámen.

Imádság:

Kegyelmes Úr Isten, a sötétségből csodálatos világosságba hívtál.

Áldunk téged, mert te vagy az üdvösség sziklája. Te szilárd, biztos és rendületlen vagy.

Imádkozunk az Egyházért, amit Krisztus sziklájára építettél.

Add, hogy hogy ez a gyülekezet, Krisztusban szilárdan megálljon, Krisztusban felépüljön, Krisztus cselekedeteit megcselekedje, Krisztus szeretetével és a Szentlélek örömeivel beteljen.

Kegyelmes Úr Isten, királyi papokká és szent nemzetté tettél minket.

Imádkozunk az Egyház vezetőiért, lelkészekért és igehirdetőkért és minden felekezetekért.

Különösen is megemlékezünk előtted azokról a hívő gyermekeidről, akik még mindig nem mehetnek a gyülekezet közösségébe. Add, hogy otthonaikban sem lankadjanak meg az imádkozásban és a hálaadásban.

Kegyelmes Úr Isten, szent nemzetté, tulajdon népeddé tettél, egy nemzetté, amit sok nemzetből hívtál el, egy néppé, amit sok népből hívtál el.

Könyörgünk a népekért és nemzetekért. Könyörgünk azokért az országokért, ahol még tombol a járvány, ahol erőszakkal, éhezéssel és nélkülözéssel néznek szembe. Könyörgünk az iszlám világban élő keresztyénekért, akik meg akarják tartani hitüket.

Kegyelmes Úr Isten, te szent nemzetté tettél minket.

Imádkozunk magyar népünkért, hogy igazság, tisztesség és egyenlőség legyen közöttünk.

Imádkozunk intézményeinkért, a törvényhozásért és bíróságokért, a vállalkozásokért és termelőkért, az egyetemekért és iskolákért, az óvodákért és bölcsődékért, a kórházakért és szociális intézményekért. Minden dolgozóért és ellátottért. Minden betegért és ápolóért. Minden szülőért, aki otthon oktatja gyermekét.

Kegyelmes Úr Isten, szentségre hívtál minket.

Áldunk az ígéretekért, amelyek tökéletesek, mint ahogy te is a tökéletes Atyánk vagy.

Imádkozunk, hogy be tudjuk tölteni elhívásunkat, hogy el tudjuk végezni a munkát, amit ránk bízál.

Imádkoztunk azokért, akiknek nincs munkájuk, azokért, akik dolgoznak, de csak keveset kapnak, azokért, akik alantas munkát, veszélyes munkát vagy megterhelő munkát végeznek. Tedd teljessé művedet bennünk.

Kegyelmes Úr Isten, ránk bízad a közbenjárás és a vigasztalás szolgálatát.

Könyörgünk hozzád minden gyászolóért, akik az elmúlt hetekben szembesültek az élet mulandóságával, akiknek a szívét összetörte szerettük elvesztése. Add nekik vigasztaló Igédet és öleléseket, hogy meglássák milyen jó vagy hozzájuk.

Neked adassék minden dicsőség, Kegyelmes Úr Isten, mert örvendezünk a szolgálatban, aminek az elvégzésére elhívtál. Krisztusban, Nagy Főpapunkban imádkoztunk együtt, egymásért:

Mi Atyánk...

Ének: 474. dicséret